MOUNT HILL LANETİ
GÜNAHLAR VE KURBANLAR

RAMAZAN BALTA

tilki
kitap
yayınevi

Mount Hill Laneti: Günahlar ve Kurbanlar
Ramazan Balta

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hanife Sarıtaş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Nigar Tekin

1.Basım, İstanbul, Nisan 2025
ISBN: 978-625-5896-03-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

MOUNT HILL LANETİ:
GÜNAHLAR VE KURBANLAR

Acı, en büyük tecrübedir.

Ramazan Balta

YAZAR HAKKINDA

Kısacası benden bahsedecek olursak; adım, Ramazan Balta. 1 Mart 1993'te Adana'da doğdum. İlkokul ve liseyi Adana'da okudum. İşletme Fakültesi mezunuyum. Hayatımın dönüm noktası 2012 yılında aldığım İstanbul'da yaşama kararımdı. Yıllar süren bir yaşam ve biriktirilen tecrübelerden sonra insanın içten içe pişmesi diye adlandırabileceğim o noktaya geldiğimi hissettiğim anda başladı asıl serüven.

Nereden geliyor bu kitap yazma ve yayınlama aşkı?" diyeceklere kısacık bir şeyler anlatabilirim. Çocukluk yıllarımda doğup büyüdüğüm şehirde (Adana) okumak bayağı zorlayıcıydı. Ne demem gerekir tam olarak bilemiyorum ama biraz yoksulluğun kıyısında gidip geldi hayatım. Elime geçen romanları (tabii ki de başkalarından ödünç aldıklarımı) okul sıralarında gizliden gizliye okuyup kendimce oluşturduğum ütopyalarda zaman geçiriyordum ve bu beni müthiş derecede mutlu ediyordu. Günümüz teknolojisine o zamanda ulaşamadığım için elimdeki defterime kısa kısa hikâyelerimi yazıp durdum. Yazdım, beğenmedim, sildim, yırttım, attım. Tekrar yazdım, tekrar beğenmedim ve tekrar silip yırtıp attım. Uzunca bir süre bu döngüde geçti yıllar ve tabii ki de okula odaklanmam gerekiyordu; ardından geçim derdi derken büyüdüm, iş sahibi olup şu anki noktaya geldim.

Kitaplar bana her zaman yazma ilhamı verip teşvik etti içten içe. Birçok yazım; yıllardır kendi elimle yırtıp attığım müsveddelere dönmüş, çöp kovasını boylamıştı. İlkokuldan bu yana yazdığım yazıların çoğunu bırakın kitap hâline getirmek; bir araya getirmeyi bile düşünmüyordum. Uzun süre sonra beynimde şimşekler çakmasına sebep olan bu kitabı bitirmek, en büyülü anlarımdan birisiydi. Beni teşvik eden, tıkandığım durumlarda bile beni destekleyen herkese teşekkür ederim.

ÖN SÖZ

Aniden zihninde bir çığlık yankılandı. Gözleri kapıya kaydı; orada, zincirlenmiş ve uzuvları kesilmiş bir ceset asılıydı. Bir insan bedeni… Kolları ve bacakları koparılmış, gövdesi tüyler ürperten bir biçimde ortada sallanıyordu. Brenda, nefesi kesilerek bu görüntüyle karşılaştığında, beyninde bir çığlık yükseldi. Kalbi delicesine atıyordu, dudakları uyuşmuştu, ses çıkaramıyordu. Gözleri kaymış, korku göz bebeklerini genişletmişti. Kulakları uğuldayarak kısık bir feryadı yankılamaya başladı: "Kaç, kaç buradan!"

Kasabalar geçmişin sırlarını saklamaya meyillidir. Yolları ne kadar tanıdık olursa olsun, geceleri hangi gölgeyi kimin takip ettiğini bilemezsiniz. Fısıltılar duvarların arasına sıkışır, sessizliğin içinde yankılanan bir çığlık, günler sonra kaybolmuş birinin habercisi olabilir. İşte burası, Mount Hill… Dışarıdan bakıldığında sıradan ama içinde karanlık bir kalp atan o kasabalardan biri.

Bazı hikâyeler sadece anlatılmaz; hissedilir, solunur, gece uykularınıza sızar. Sayfalar ilerledikçe, Mount Hill'in arka sokaklarında yürüyen karakterlerle birlikte korkuyu iliklerinize kadar hissedeceksiniz. Çünkü burada korku, sadece bir duygu değil; yaşayan, nefes alan ve zaman zaman kapınızı çalan bir varlık.

Kimileri, acının zamanla geçtiğini söyler ama yanılıyorlar.

Acı geçmez, şekil değiştirir. Bazen bir fısıltıya dönüşür.

Küçük bir kasabada geçen olaylar silsilesi, sizi içine çekecek ve tek solukta okuyup bitirmenizi sağlayacak. İnsan, hayatı boyunca acıyı da sevinci de tecrübe ederek yaşar. Ama bazıları sürekli arafta kaldığını düşünerek ne sevinir ne de acı çeker. Kasabada yaşayan ailelerin çoğu; korku, dehşet ve tedirginlik içinde hayatlarına devam etmenin getirdiği amansız duygularla savaşır. Bu arada acıya iyi geliyor diye dinlediğimiz müzik evrenseldir, derler ama insanlar evrensel müzik diye adlandırdığımız her notayı, her şarkı sözünü beğenmeyebilir. Lakin acı, her yerde aynı evrensellik duygusunu taşır. Acıya alışmak zorunda kalmak, en beteridir. O yüzden içinde bulunduğumuz hayatın acısını çıkarmaktansa, tadını çıkarmaya bakalım. Her zaman anı yaşayın ve asla arkanıza bakmayın.

1. BÖLÜM

29 Ekim 1990

Yanı başında çalan alarm, her sabah olduğu gibi Jack'i uykusundan uyandırmıştı. Gözlerini ovaladı, yatağından kalktı ve uyku sersemliğini atmak için bir süre dengesini sağlamaya çalıştı. Odası karmakarışıktı; giysiler her yerdeydi, kitaplar masanın üzerinde üst üste yığılmış, bazıları ise yere dağılmıştı. Yerde, haftalardır kaldırmadığı eski bir pizza kutusu duruyordu. Birkaç boş soda kutusu ise yatağın hemen yanında devrilmişti.

Yatağının altında bir şeyin ucunu fark etti. Eski bir dergi. Yavaşça eğilip dergiyi çıkardı. Derginin kapağında büyük harflerle "Uzayın Sırları" yazıyordu. Merakla sayfaları çevirdi, içinde uzayın derinliklerine dair yazılmış makaleler vardı. "Mars'ta Yaşam Mümkün mü?" başlıklı bir makaleye rastladı. Gözleri parladı, çocukluğundan beri gökyüzüne ve yıldızlara karşı özel bir ilgisi vardı. Makalenin bir bölümünü okumaya başladı, Mars'ın yüzeyindeki çetin koşulları ve olası keşifler üzerine yazılmış birkaç cümleye takıldı.

Esneyerek kollarını havaya kaldırdı ve vücudunu iyice gerip pencereye doğru yürüdü. Odasının penceresinden dışarı baktığında gün yeni aydınlanıyordu. Tarlalara vuran güneş ışıkları, bulutların araya girmesiyle bir kapanıp bir açılıyordu. Sabahın serinliği, içeri sızan hafif bir rüzgârla birleşerek yüzünü okşuyordu. Gözlerini hafifçe kıstığında, babasını gördü. Kuyunun yanın-

daki ağacın altında oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı. Babası, cebinden çıkardığı sigarayı yaktı ve dumanı ağır ağır içine çekti. Son günlerde hep bu hâldeydi; sessiz, düşünceli ve uzak.

Jack, babasını izlerken onun son günlerde neden bu kadar içine kapanık olduğunu merak etti. Babası, oturduğu yerden kalkıp doğruldu ve kasaba yoluna doğru yöneldi. Jack, onun yürüyüşünü bir süre daha izledi, ardından babası görüş açısından çıkmıştı. Gözlerini kapattı, bir an için derin bir nefes aldı ve düşüncelerini dağıtmaya çalıştı. Onu izlemeyi bırakıp her gün içinden sövdüğü kırık dökük dolabına yöneldi. Dolabın kapağını açtığında, içindeki dağınıklık gözünü tırmaladı. Giysilerini karıştırıp uygun bir şeyler aradı. Bulduğu kıyafetleri giydikten sonra aynanın karşısına geçti ve vücuduna uzun uzun baktı. Gözleri yorgundu ama kararlılıkla doluydu, sanki aynadaki yansımasıyla hesaplaşıyormuş gibi bir an durakladı. Yüzü, son birkaç günün stres ve gerilimden dolayı biraz solgundu. Ancak hâlâ gençliğin verdiği canlılık, yüz hatlarının derinlerinde kendini belli ediyordu.

Jack, kendine bir süre daha baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Son bir yılda ne kadar büyüdüğünü düşündü. Saçlarını da düzelttikten sonra kapıya yöneldi.

Koridoru geçip merdivenlerden alt kata doğru inerken evin duvarlarının yıllardır bakımsız kaldığını fark etti. Patlayan boyalar, altında oluşan rutubet izleri, ahşap merdivenlerin gıcırtısı… Tüm bunlar, babasının sorumluluğunda olan şeylerdi. Ama babası, son zamanlarda evin bu durumuyla hiç ilgilenmiyordu. Jack, düşüncelere dalmış bir hâlde mutfağa yöneldi. Mutfaktan gelen sıcak yumurta kokusu dikkatini çekti ve bir an önce inip onu yeme isteği kafasında belirdi.

Mutfağa girdiğinde annesi Emilie'yi tezgâhın yanında kahve yaparken buldu. Emilie, sabahın ilk ışıkları yüzüne vururken o kadar güzel görünüyordu ki, Jack gözlerini ondan alamadı. Emilie'nin uzun sarı saçları, hafif dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülüyor; zümrüt yeşili gözleri, ışıkta parıldıyordu. Yüzünde her zamanki sıcak ve nazik gülümsemesi vardı ama gözlerinin ardında bir yorgunluk ve kaygı gizliydi. Jack, annesinin ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark etti; sanki her sabah güneş onun için doğuyor gibiydi. Emilie'nin elleri kahve fincanlarının üzerinde gezinirken, Jack'e dönüp gülümsedi.

Ocağın başında duran annesine bakarken onun yıllardır evin, bahçenin, tavuk kümesinin ve babasının kahrını çekmiş olduğunu düşündü. Annesine hayranlıkla bakıyordu, çünkü annesi tüm bu yükün altında bile her zaman sakin ve sabırlı kalmayı başarmıştı. Ancak Jack de kendi hayatına odaklanması gerektiğini biliyordu. Yaz bitmiş, okulların açılmasına sayılı günler kalmıştı. En büyük hayali, üniversiteye gidip bu kasabadan uzaklaşmaktı. Masaya oturdu ve annesine seslendi.

"Günaydın, anne."

Annesi, arkasını dönüp gülümseyerek cevap verdi. "Günaydın, oğlum. Gel, kahvaltı hazır."

Jack, masaya yerleşti. Ama kafasında hâlâ babasının davranışları vardı. "Babamın son günlerde çok düşünceli olduğunu görüyorum. Sebebini biliyor musun?"

Annesi, bir an duraksadı, ardından nazik bir sesle cevap verdi. "Kasabaya gideceğini söyledi ama inan ben de bilmiyorum. Ruh hâlini çözemiyorum. Neyse, bırak şimdi onu düşünmeyi, sıcacık yumurtanın tadını çıkar."

Jack, annesinin onu geçiştirdiğini fark etti ama fazla üzerine gitmedi. Sıcak yumurtayı yerken, gözleri bir an için duvardaki saate takıldı. Tabağını bitirmek üzereyken annesine dönüp sordu. "Saatin yerini mi değiştirdin?"

Annesi, şaşırmış bir şekilde cevap verdi. "Hayır, o hep orada duruyordu. Neden böyle bir şey sordun?" Jack, masadan kalkarken cevap verdi. "Orada olduğunu yeni fark ettim anne, sorun yok, sadece bir soruydu."

Kahvaltısını bitiren Jack, günlük rutinini tamamlamış olmanın verdiği rahatlıkla dışarı çıkmak için kapıya yöneldi. Neredeyse bir yıl önce annesinin aldığı beyaz spor ayakkabılara elini attı. Artık beyaz değil, krem rengine dönmüş, ipleri ise kararmıştı. Ayakkabısını giyerken, annesi elindeki tabakları tezgâha bırakmadan yanına geldi.

"Senin neyin var bugün? Durgun gibisin, oğlum." dedi, gözlerinde endişe vardı.

Jack, annesinin bu sorusunu duymazdan gelmek istedi, çünkü kendisi de bu sorunun cevabını tam olarak bilmiyordu. Hayatından ne kadar zevk aldığını ya da neden çabaladığını bile bilmezken, nasıl olur da etrafına neşe saçabilirdi? Ergenliğini bile çabucak bitirmişti, belki de hiç yaşamamıştı. Yarım ağızla cevap verdi. "Sorun yok anne, arkadaşlarımın yanına gidiyorum, endişelenme." Jack, çitleri geçip patika yoldan ilerlerken evini arkasında bırakıyordu. Sabaha karşı ıslanan otları koparıp avucunda topluyor, sonra da elini açıp otların teker teker yere düşmesini seyrediyordu. Mount Hill Kasabası'nın yol ayrımına geldiğinde, henüz arkadaşlarını göremedi. Bir taşın üzerine oturup beklemeye başladı. Aniden esen rüzgâr, sabah güneşinin ısısıyla birleşince teninde hoş bir his uyandırıyordu. Gözlerini kapatıp bu

anın tadını çıkarmak istedi. Ama dakikalar sonra aniden gelen o ürkütücü sesle birlikte tüm vücudunu saran haz, yerini irkilmeye bıraktı. Tarlanın içinden bir şey ona doğru mu hareket ediyordu yoksa rüzgârın oradan oraya savurduğu çalılar mı ona oyun oynuyordu?

Jack, duyduğu seslerin giderek karmaşık hâle geldiğini hissetti ama ne olduğunu anlayamıyordu. Belki de arkadaşları ona şaka yapıyordu. Tedirgin bir ses tonuyla seslendi. "Heyyy Lora, sen misin?"

Bağırırken, gerçekten Lora'nın olmasını diledi. Ayağa kalkıp etrafına baktı ama kimseyi göremedi. Sesin geldiği yöne doğru bakıp yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Otlara yaklaştığında, bacakları sanki ilerlemek istemiyormuş gibi ağırlaştı. Artık vücudu esen rüzgârın tanımlayamıyordu, sıcak hava tüm benliğini esir almıştı; terliyordu. Sese dikkat kesildiği anda, tarlanın içinden yüzüne doğru gelen bir taş parçası kafasına çarptı. Kaşından kan akmaya başlamıştı. Neye uğradığını şaşırdı. Eliyle açılan yere bastırdı ve acı içinde otlardan uzaklaşmaya başladı. Geri geri adım atarken, farkında olmadan yol ayrımına gelmişti. Arkasından bir el omzuna temas etti ve Jack'in göz bebekleri büyüdü. Elini kaşından çekti ama kan akmıyordu ve acı hissetmiyordu. Zaman durmuş gibi hissettiği anda, ince bir ses tonu onu kendisine getirdi.

"Sakin ol, Jack. Benim, Lora." dedi hafif bir sesle. Lora, güneş ışığı saçlarının açık kahverengi dalgaları arasında dans ediyor, onu neredeyse bir hâle gibi çevreliyordu. Yüz hatları keskin ve simetrikti; belirgin elmacık kemikleri, küçük ve narin bir burnu ve hafifçe dolgun dudakları vardı. Yüzünde bir ifade değişimi, bir hüzün ve endişe bulutu dolaşıyordu ama aynı zamanda bir kararlılık, bir direnç de okunuyordu.

Lora'nın gözleri koyu kahverengi ve derin bakışlarla doluydu. Gözlerinde bir şeyler saklıydı, belki de yaşadığı son olayların ağırlığı, belki de daha fazlası. Jack, Lora'nın bakışlarındaki sertliği ve aynı zamanda kırılganlığı görebiliyordu.

Jack, derin bir nefes alıp rahatladı. "Nerede kaldınız? Uzunca bir süre sizi bekledim!" dedi, hâlâ biraz sinirli bir ses tonuyla.

Gördüğü manzara karşısında şaşıran Lora, bir-iki adım yaklaştı ve Jack'in yüzüne doğru dikkatle bakmaya başladı. "Aman Tanrı'm, kaşına ne oldu, Jack? Kanıyor, farkında mısın?" diye sordu.

Birkaç dakikadır yaşadığı duruma sinirlenen Jack, yüksek bir sesle "Soruma cevap ver! Size neden bu kadar geciktiğinizi sordum? Nathan nerede? Taşı o attı değil mi? "Bu bir eşek şakası Lora, hâlime bak!" diye devam etti Jack, hâlâ öfkeliydi.

Lora, şaşkınlıkla başını salladı. "Ne saçmalıyorsun, Jack? Ben daha yeni geldim. Seni gördüğümde geri geri yürüyordun, sana seslendim ama duymadın. En sonunda yanına gelip omzuna dokundum. Ayrıca Nathan geceden beri hasta, annemler onun yanında. Kasaba Doktoru Stella'ya götürdüler. Çok terliyor ve titriyor." dedi, endişeli bir sesle.

Duydukları karşısında Jack'in siniri yatıştı, yerini üzüntü ve endişe kapladı. "Olamaz, ciddi misin Lora?" diye sordu.

"Durumu hiç iyi değil." diye cevapladı Lora, gözlerinde kaygı dolu bir bakışla.

"Zavallı Nathan… Sebebi neymiş peki?" diye sordu Jack, endişeyle.

Lora, derin bir nefes alarak "Kanına bakıp bir sürü test yapmışlar ama hiçbiri sebebini açıklamaya yetmiyor. Doktor, bir tür zehirlenme olabileceğini söyledi." dedi.

Nathan'ın hasta olduğunu duymak, Jack'in içinde ani bir duygu fırtınasına neden oldu. "Tamam, hemen size gidelim." dedi, kararlı bir sesle.

Lora, Jack'in kaşındaki yarayı fark etti ve onu durdurdu. "Gideriz ama önce kaşına ne olduğunu anlat, Jack. Merak ediyorum!" dedi.

Jack, bir anlık duraksamayla şaşkınlık içinde bir ağacın altına geçti ve oturdu. Lora, eteğinden bir parça koparıp kanın aktığı yere bastırdı. Jack, normalde bu kadar acı verici olması gereken bir durumdayken, Lora'nın ona olan ilgisi ve dokunuşları nedeniyle tarifsiz bir mutluluk hissetti. Artık her gün kaşının açılmasına razıydı. Lora, Jack'in elini tutarken ondan olanları anlatmasını bekliyordu.

"Anlatacak mısın, Jack?" diye sordu Lora, sabırsızlıkla.

Jack, derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. "Sizinle her zamanki yol ayrımında buluşmak için bekliyordum. Gelmeniz uzun sürünce oturup düşüncelere daldım. O anda bir ses duydum ama nereden geldiğini anlayamadım. İkinci kez duyunca, tarladan geldiğine emin oldum. Oraya doğru yürüdüm, sen misin diye de adını yüksek sesle bağırdım. Cevap gelmedi ama az sonra yüzüme doğru bir taş geldi ve kaşıma çarptı. Elimi oraya götürdüğümde kanamaya başlamıştı. Geri geri yürümeye başladım, sonra da omuzuma sen dokundun."

Lora, Jack'in anlattıklarını dikkatle dinledi ve sonunda derin bir nefes aldı. "Ne yani, öylece durup dururken mi geldi taş? Başka ses duymadın mı, emin misin Jack?" diye sordu, merakla.

Jack, kafasını sallayarak cevap verdi. "Evet, eminim."

Lora, biraz duraksadı, ardından yavaşça konuşmaya devam etti. "Bu aralar ortaya çıkan söylentileri duydun mu peki?"

Jack, Lora'nın sorusuna karşı meraklandı. "Neymiş onlar?"

Lora, sesini alçaltarak "Kasabanın dışındaki Huran Gölü var ya? Orada balık tutmaya giden iki kişi öldürülmüş. Cesetlerini kıyıya vuran tekneden çıkarmışlar, babam söyledi." dedi, gözlerinde korkuyla.

Jack'in zihninde, kasabalının eskiden anlattığı esrarengiz olaylar canlanıverdi. "Boğulmuşlar mı yani?" diye sordu, sesi titreyerek.

Lora, başını iki yana salladı. "Hayır, tekneleri sapasağlammış, herhangi bir zarar görmemiş. Ama vücutları için aynı şeyi söyleyemem. İkisinin de kolları kopmuş, gözleri oyulmuş. Çok kötü… Bunu söylerken bile kusabilirim." dedi, sesi titreyerek.

Jack, Lora'nın sözleri karşısında dehşete kapıldı. İçinden, bunu yapanın insani duygulara sahip olamayacağını düşündü. "Kim yapar böyle canice bir şeyi, Lora?"

Lora, çaresizlikle omuzlarını silkti. "Ortada herhangi bir şüpheli yok. Tuhaf olan da bu zaten, Jack.

"Jack, bugün duyabileceği bütün kötü haberleri duyduğunu düşündü. İçini kaplayan karanlık onu strese sokmaya başlamıştı. Ama Lora, yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona iyi bir haber ver-

mek için devam etti. "Sana kötü haber vermiştim Nathan ile ilgili, şimdi de iyi bir haber vereyim."

"İyi olan ne, Lora?" diye sordu Jack, merakla.

"Okulların açılması ileri bir tarihe ertelenmiş. Babam dün hastaneye gidince geçilen anonsları duymuş."

Jack, bu haberin iyi olup olmadığı konusunda pek emin değildi. "Ne zamana ertelenmiş peki?"

Lora, omuz silkti. "Şu gölde çıkan cesetler herkesi paniklet-miş. Köylerde yaşayanlar çocuklarını göndermek istemiyormuş, o yüzden süresi belli değil."

Jack, bu haberin iyi olup olmadığına karar veremedi ama tek tesellisi okulda zorbalık yapan öğrencileri bir süre daha görme-yecek olmaktı. "Üniversiteye gitmek için şu lanet son sınıfı bitir-memiz gerekiyor farkında mısın Lora?" dedi, biraz hayal kırıklığı içinde.

"Biliyorum ama yapacak bir şey yok, ben bir yandan üzülü-yorum, Brad'i göremeyecek olmak canımı sıkıyor." dedi Lora, iç çekerek.

Jack, kıskanç ve sinirli bir şekilde başını salladı. "O bok tene-kesiyle ne alakan var ki senin? Geçen yıl yaşanan yangın olayın-dan sonra hâlâ onu mu düşünüyorsun? Ayrıca tek tesellim okulda ki zorbaları bir süre daha görmemek oluyor."

"Ona bok tenekesi demeyi bırak Jack, okulun en yakışıklı ço-cuğu ve basket takımında oynuyor." dedi Lora dalga geçer bir ses tonuyla, çünkü Jack'in sinirlenmesi onun bazen hoşuna gidiyor-du.

Bir süre sessiz kalan Jack'in omzuna hafifçe vurdu ve gülümsedi. "Tamam tamam, kızma. Bir daha onun konusunu açmayacağım, söz. Onu boş ver de Müdür Conor zevkten dört köşedir şimdi; hatırlarsan geçen yıl yaşananlardan sonra bizi görmek istediğini pek zannetmiyorum, Jack."

Jack, başını sallayarak "Geçen yıl yaşananlar bizim suçumuzdu. Neyse, hatırlamak istemiyorum, hadi sizin eve gidelim, Nathan'ın durumuna bakalım." dedi.

Oturdukları ağacın altından kalktılar. Ama Jack, bu süre içinde yaşadığı duygulardan hoşlanmıştı, her ne kadar o bok torbası ikisinin arasına kısa süre girmiş olsa da. Kafasında Lora ile ilgili düşünceler sıralamaya başlamıştı bile. Lora kendisinin elini tutmuş, eteğinden bir parça koparıp kanını durdurmuştu. Jack, uzun zamandır Lora'yı böyle görmemişti. O yaramaz düşünceler aklından geçip duruyordu hâlâ. Yol ayrımından Lora'nın evinin olduğu yere doğru yürüdüler. İlerlerken, Jack arada bir arkasını dönüp tarlaya bakıyordu. Belki hayal görmüştü, belki de hiç ses duymamıştı. Ama taş gelmişti ve kaşını yarmıştı; bu gerçekti.

Lora, evlerine giden kestirme bir yol biliyordu ve oradan gideceklerdi. Bu yol biraz engebeliydi ama zamanı kısaltıyordu. Diğer türlü dağın etrafını dolaşmak zorunda kalacaklardı.

Yirmi dakika sonra...

Önlerine çıkan akarsu, Jack'e susadığını hatırlatmış ve suya yönelmesini sağlamıştı. Hemen eğilip içmeye başladı. Tarlada yaşananlar adrenalini artırmış, vücudunun çok hızlı çalışmasına ve yorulmasına sebep olmuştu.

"Hadi Lora, gel." demeye kalmadan suya atlayan ve şiddetli ses çıkaran Lora, Jack'i çoktan korkutmuştu. Ama Jack, bu anın

hiç bitmesini istemedi ve gülümseyerek cevap verdi. "Korkuttun beni, Lora. Neden haber vermiyorsun?"

Lora, Jack'in bu tepkisine gülerek karşılık verdi. "Sen de amma korkuyorsun, hiç böyle değildin. Nerede benim tanıdığım Jack?"

Lora, şakacı biriydi ve insanları güldürmeyi, hatta zaman zaman korkutmayı severdi. Sudan çıkıp kıyafetlerini giymeye başladı. Jack, elini kaşına götürüp kontrol etti, kanamanın durduğunu fark etti ama elini temas ettirdiğinde acı hissediyordu. Sudan çıkıp çimlerin üzerine oturdular ve konuşmaya başladılar.

Lora, derin bir nefes alarak etrafına bakındı. "Burası benim gizli yerim." dedi. "Canım sıkılınca tek başıma gelip yüzüyorum ve sessizliği dinliyorum. Çoğu zaman iyi geliyor bana."

Jack, Lora'nın bu sıra dışı yerini öğrendiğine şaşırmıştı. "Neden benimle paylaşmadın daha önce böyle bir yerin varlığını?"

Lora, hafifçe gülümsedi. "Çünkü herkesten kaçmak ve yalnız kalmak istediğimde geliyorum. Ama şimdi sen de öğrendin. Gelirsin artık."

"Sensiz mi?" diye sordu Jack, biraz hayal kırıklığıyla.

"Neden benimle olmak isteyesin ki? Burası kafa dinleme yeri, Jack. Yalnız kalmak her insana iyi gelir, unutma." diye karşılık verdi, Lora.

Bu konuşmadan sonra aralarına uzun bir sessizlik çöktü. İkisi de bir süre için zamanın nasıl hızlı geçtiğini unuttu. Güneş, gökyüzünde yükselirken, suyun yüzeyinde yansımalar oluşturuyor, hafif esen rüzgâr Lora'nın ıslak saçlarını kurutmaya başlıyordu. Jack, onun bu hâlini izlerken içten içe ona hayranlık duyuyor-

du. Lora'nın varlığı, ona bu hayatta tutunacak bir şeyler olduğunu hissettiriyordu.

Yola devam etme vakti gelmişti. Zaman hızlı geçmiş, öğleden sonra olmuştu. Keskin sıcak hava, yerini ılık bir esintiye bırakmıştı. Lora'nın ıslak saçları rüzgârla birlikte savruluyordu ve bu manzara Jack'in gözlerini ondan alamamasına neden oluyordu.

Yol boyunca adımlarını dikkatlice atan Jack, adımlarının altında fazlasıyla girinti çıkıntı olduğunu fark etti. Her an ters bir adım atıp bir tarafını incitebileceğini düşündü. Bu kasabada doğup büyümesine rağmen, Lora'dan böyle bir kestirme yolu öğreniyor olmak, Jack'in içten içe kendisine kızmasına neden oluyordu. Ayağıyla vurduğu küçük çakıl taşları, yamaçtan aşağıya doğru yuvarlanıp suya temas edene kadar geçen süre, dağın belli bir yükseltisine çıktıklarını gösteriyordu. Uzaklardan gelen uluma sesleri, birden fazla kurdun ormanda dolaştığını haber veriyordu. Bu sesler, karınları aç olan kurtların insana zarar vermekten kaçınmayacaklarını, vücutlarının her zerresinde hissetmelerine neden oldu. Çok geçmeden Lora'nın evine yaklaştılar.

Lora'nın evi, ahşaptan yapılma, iki katlı ve büyük bir bahçe kapısına sahipti. Bahçe kapısı gri tonlarla boyanmıştı. Bahçenin ortasındaki yeni satın alınmış kamyonet, tüm heybetiyle orada duruyordu. Boylu boyunca bahçeyi çevreleyen çitlerin, dikenli tellerle güçlendirilmiş olması, Jack'in gözünden kaçmamıştı. Eve vardıklarında çok acıkmışlardı. İçeri girdiler ve salonu saran yemek kokusu ikisini de cezbetti. Masaya oturdular. Koltukta uzanan Mat'i gördüler.

Mat, Lora'nın babasıydı. Kırklı yaşlarının sonlarında, saçları beyazlamış, sürekli içtiği için günün her saati sarhoş olma olasılığı yüksek bir adamdı. Mat, içince sapıtıp herkese sataşabilirdi.

Kasabalar geçmişin sırlarını saklamaya meyillidir. Yolları ne kadar tanıdık olursa olsun, geceleri hangi gölgeyi kimin takip ettiğini bilemezsiniz. Fısıltılar duvarların arasına sıkışır, sessizliğin içinde yankılanan bir çığlık, günler sonra kaybolmuş birinin habercisi olabilir. İşte burası, Mount Hill… Dışarıdan bakıldığında sıradan ama içinde karanlık bir kalp atan o kasabalardan biri.

Bazı hikâyeler sadece anlatılmaz; hissedilir, solunur, gece uykularınıza sızar. Sayfalar ilerledikçe, Mount Hill'in arka sokaklarında yürüyen karakterlerle birlikte korkuyu iliklerinize kadar hissedeceksiniz. Çünkü burada korku, sadece bir duygu değil; yaşayan, nefes alan ve zaman zaman kapınızı çalan bir varlık.

Kimileri, acının zamanla geçtiğini söyler ama yanılıyorlar.

Acı geçmez, şekil değiştirir. Bazen bir fısıltıya dönüşür.

Küçük bir kasabada geçen olaylar silsilesi, sizi içine çekecek ve tek solukta okuyup bitirmenizi sağlayacak. İnsan, hayatı boyunca acıyı da sevinci de tecrübe ederek yaşar. Ama bazıları sürekli arafta kaldığını düşünerek ne sevinir ne de acı çeker. Kasabada yaşayan ailelerin çoğu; korku, dehşet ve tedirginlik içinde hayatlarına devam etmenin getirdiği amansız duygularla savaşır. Bu arada acıya iyi geliyor diye dinlediğimiz müzik evrenseldir, derler ama insanlar evrensel müzik diye adlandırdığımız her notayı, her şarkı sözünü beğenmeyebilir. Lakin acı, her yerde aynı evrensellik duygusunu taşır. Acıya alışmak zorunda kalmak, en beteridir. O yüzden içinde bulunduğumuz hayatın acısını çıkarmaktansa, tadını çıkarmaya bakalım. Her zaman anı yaşayın ve asla arkanıza bakmayın.

9 786255 896032

tilki kitap